

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ד.

מסורת הש"ס

(6) [תוספתא ס"ח]
(7) [מסחים ס"ח], (8) [במ"ח]
מח.

הנהגות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל

כ' אחאי הלכתה למישר
 ילדה. פי' בנור שש
 נשניתה המפורין ביה
 אשה שהלכה למשטח מסיני
 לחרוש לזון כל בית אשה
 דרש ראש השנה. למישר
 ללדה. להתייר החרשה
 נשניתה אשה ילדה. ראי
 למישר וקציע. פי' בחרוש
 ובקציע שלמות ממנו
 איסור החרשה דקום אשה
 החרשה. האיסור דלא לאילן
 שכבר עשה פיר וזכר וקציע
 ואשקין. וכיון שהלכה
 להתייר החרשה נשניתה
 אלה מתוך אזה אהה מה
 שהחרשה לאילן איסרה.
 והשבונו שר' ישעיהאל אהרן
 שלמד איסור החרשה
 מזה הלכה דר' ישעיהאל
 סומא בחרוש ובקציע
 לשעם אלה התייר חרשה
 העומם בשביעית. ולפיכך
 אזה נצרך להלכה להלך
 איסור החרשה. ואסיקא
 לה. ר' ישעיהאל אהרן
 הלכה משה מסיני אזה
 פי' כי אזה חרשה בחרוש
 ובקציע לשעם אחי.
 להתייר קציעה העומה.
 דר' עקיבא פליגי עליה.
 ואמר. לאו אלהה למשה
 מסיני נשניתה אזה אלה
 פי' מן בחרוש ובקציע
 ענינו. ור' יוחנן אמר.
 אזה נגמליה מדאורייתא
 שרא להו. ונפר שנת שבת
 [משבת] בראשית בניירה
 שיה' מה ערב שבת
 בראשית מנחה לעשות
 אזה ערב שבת.

כלומר לפניו ולאחריה
מותר, אף ערב שביעית
מותר עד ראש השנה,
פירוש לפניו ולאחריה
מותר. ודחי רב ששה, מאן
דאמר הלכה, אתאי גזירה
שהו וקמרח להלכתא כרי.
אלא אמר רב אשי, רבן
גמליאל ובית דין סבירי
לה כרי ישמעאל, דאמר
הלכתא גמירי לה, וכי
גמירי הלכתא בזמן שביעית
המקדש קיים, דומיא

דניסוך המים, אבל בזמן
ממי גשמים ולא ממי

לשביעית שאסור לחרוש לפני
: קליד העומר. מותר לקצור
לא קצור קוצר דבעינן קצירה
: הלכתא למישרא ילדה. עשר

ות עד ר"ה: קראי למישר
ש. שלשים יום קודם ראש השנה
בית שמאי והלל וגורו מפסח
עוצרת: מחילא שמעט מינה.
א. מאור לתרוס: אלל הלכא
ישמא. ללא נפיק ליה מברא
ש לקרא לדרשה אחרינא להוציא
העומר: מדאורייתא בעלו.
ר אשכח סמך מן התורה להכי
הלכא: מאן גומר להלכא.
י ר"ה אשור: אלא גומר שוב
להלכא. כלומר משוב
שוב דאניהו גמירי מנפשייהו
בטלו הלכא: הא אצרו אלס
ש מעצמו: כי גמירי להלכא
שבים מתקדש קיים. ובי שרי
גמילא וביט דינו בזמן שאין
המתקדש קיים: גמירי מי נשמים.
א אמי למעבד מי: קילון: מי
ס נמי אשכח (וי) מי קילון.
א אמי חילי מיה (וי) בלא ר"ה

[illegible]

השאלות הנמוך בריכה קטנה וכמה
קומות אוויר בית השלמים הנמוך מאו
ימי: וכן עבדו דפסקא. בריכה
שלא פסק השלמים. המטפס מברי
תוף מציא השלמים גבוה למד
סוף וצדקה לעליון. דלכא עירכא
אן. שגדלו הירקות אסור דהרוסו

בית המקדש קיים לא, ולפיכך החזיר.
ומקשינן בשלמא מי הקילון שהן ב

מלך אמר רב נחמן בר יצחק. הוה אלא קאי מחלי דרבי יוחנן (ו) לעיל כי גמירי הלכתא לשלשים יום לפני ראש השנה בחלונות וקנים לא חימא דלחבי אחיא הלכתא אלא סבר רב דאסור שלשים לפי אומד חכמים ואף החמירו בהם

בדבריהם ויש דמשנשי ליה להאי אלא
דרכ נחמן ואין להאריך בדבריהם:
מה להאן היא אסורה לפניה
ולאחריה סותרין. ואי קשיא

והוא מפקין מקרב בנים^א יומא פרכ
תבאר (דף פא:) דלירן לעשות תוספת
בין שנת בין כניתיבת בין זייתיאת
והגוספיה מחול על הקוספיה איכא
למימר ההוא פורחא לא קא חשיב
ביון דלא הוי אלף כל שהוא וכי ההוא
שעירא נמי יהא מודה רבא בגמליה
גלירן נוספין: **אלא** אבר רב
אשי רבן גוספין ב' לומר ודאי
מדאורייתא נטיל ולא היינו טעמא
ברקחמא אלף סביבא ליה כריכי
שפעל וקא דייק רבן גמליה מה
שיחא תוספת עשיית גבי נטיל
שנינו למשה גבי הדדי (ו) דבכל
מקום שנה הני שלשה ביחד דך ימנו
אלא ודאי למינץ סמיכיה רחמנא:
בשלמא מי קריין ב' **אלא** מי
נששים. מירי ככי
הוא גוונא דקוס לן דלא פסקי וליה
איסור אלף מהאי טעמא דמפרש
בבבא מי פסקי איה ליה איסורא
ברלקמן דבכל מירי פסקי איכא
איסורא משום דלזיל ומיימי ממקום
דחוק כיון שזהמיל העשות שלא
יפסיד שדו הלך איכא לאוקמי
הכה ללא פסקי:

מדלין

שלחמן נמוך וכן אלו בית השלחין היה
הגבוה למחן הדבריה הנמוכה מותר
השלחמן הגבוה מים שכלו לו מחמת
הדבריה דודאי לא פסקא: **אמר אביי**
דא כל אי פסק מעין א"ע דעדיו
דורא ומימי ממעין אחר: **לא ידע מן**
לזכות בחולו של מועד: **ואם כשיביל**
התירו כי אם לבית השלחין כדלד:
שלמי

מר שתי ערוגות זו למעלה מזו לא ידלה מן גבוה לא ידלה מן הנמוך וישקה את הגבוה

שנכנסם לשביעית וקציר של שביעית שזא
למזנאי שביעית ר' ישמעאל אומר מה חריש
רשות אף קציר רשות *צא קציר העומר
שהוא מצוה אלא אמר רב נחמן בר יצחק כי
גמירי הלכתא למישרי ילדה קרא למיסר
זקנה וכיון דהלכתא למשרי ילדה לאו ממילא
זקנה אסירה אלא הלכתא לרבי ישמעאל
קרא לר' עקיבא ור' יוחנן אמר רב גמליאל
ובית דינו מראורייתא במיל להו מאי טעמא
גמר שבת שבת משבת בראשית מה להלן
היא אסורה לפניה ולאחריה מותרין אף כאן
היא אסורה לפניה ולאחריה מותרין מתקיף
לה רב אשי מאן דאמר הלכתא אתיא גזירה
שוה עקרה הלכתא ומאן דאמר קרא אתיא
גזירה שוה עקרה קרא אלא אמר רב אשי רבן
גמליאל ובית דינו סברי לה רכבי ישמעאל
דאמר הלכתא גמירי לה וכי גמירי הלכתא
בזמן שבית המקדש קיים דומיא דניסוך המים
אבל בזמן שאין בית המקדש קיים לא: אבל
לא ממי הגשמים וממי הקילון: (6) בשלמא
מי קילון איכא מירחא יתירא אלא מי גשמים
מאי מירחא איכא אמר ר' אילעא א"ר יוחנן
גזירה שוה גשמים אטו מי קילון רב אשי אמר
מי גשמים גופייהו לדי מי קילון אתו
וקמפלגי בדר' יוצא דאמר ר' יוצא אמר רבה
בר ירמיה אמר שמואל בנהרות המושבין
מים מן האגמים מותר להשקות מהן בחולו

של מועד מר אית ליה דרבי זירא ומר לית ליה
אמר רבה בר ירמיה אמר שמואל נהרות ה
להשקות מהן בחולו של מועד איתכיה רבי
גשמים ולא ממי קילון אמר ליה ירמיה ברי
פסקי דמו תנו רבנן דהפסיקות והבריכות שנתמ
מהן בחולו של מועד ואם היתה אמת המים
פפא והוא שרובה של אותה שדה שותה ממי
ה"ע"פ שאין רובה של אותה שדה שותה ממי
אי א"פ שתיא לחד יומא תשתי לתרי ותלתא
משדה בית השלחין זו מותר להשקות ממנה
עבידא דפסקא אמר ר' ירמיה ויעדיין היא מטפ
מעין ראשון תניא ר' שמעון בן מנסיא אומר
ידלה מן התחתונה וישקה את העליונה וית
שמעון אפילו ערונה אחת חציה נמזר וחצי
וישקה למקום גבוה תנו רבנן מדליין לירקות
אסור רבינא ורבה תוספאה הוו קא אזלי באוה
דוולא בחולא דמועדא אמר ליה רבה תוספאה
והתניא מדליין לירקות כרי לאוכלין א"ל מי סס

השלחן שהיה גבוה והיה מעיין נובע מזדו ובזל אחד היה בית
השקים בית השלחן הגבוה מן המעיין נוטף טיפין מן בית הש
מה בריכה אע"כ דבריה עזיזא דפסקא הוליל ומטפף בו מ
ואיל ומימי' (ט) **עדיין היא ממטפס**. מבית השלחן גבוה
מ השלחן גבוה לבריכה מותר להשקות מצריכה לבית השלחן
כיה אין משקין מן הבריכה לבית השלחן ונזקך דלמא פסקי ואזי
ימירא: **מדלין לירקום**. משמע שהוא דולה מים ומשקה לירקות
זה היא: **דסוה דלי דוולא**. דולה לריות מים לירקות וחכמים

אבל אין משקן בית השלחין לא
מו ביכ המושך מים הצריך לרלות

עין משפט
נר מצוה

ב' א מ" ס"ח מהלכות
 תמידין הלכה ו' סמג
 עשין קט':
 כ"ה ב ג ד ה ו ז ח מ"י
 ס"ח מהלכות יו"ט
 הלכה א' עוש"ע א"ח ס"י
 תקל סעף ג'
 כ"ח ט מ"י שם הלכה ג'
 עוש"ע שם סעף ב':
 ל' י מ"י שם עוש"ע שם
 סמג ד'

מוסף דע"י

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)
ולתקנתו ראינו שיטתא
אזלא מי גימטס
בדפתייהו פני מליה ומלי
שיטתא אכרי. אברא רבי יוחנן
גזירה כז. רב איש אמר
גמטס נטליהו כשפוסק
גמטס אחי לדידי מי קילון.
כלומר דרך מלאכות מלי
אברא בל גמטס תתקפצו
פולגיז פני דרי יודי
דאבר גרותה השפוסק
מן האגס מותר להשקות
מן בחורל פני מעור.
מחן בחורל פני איה דרי
ויהא וואקטניו אברא גרותה
השפוסק מן האגס
(דקמן) מותר שטס דאגס
רב כמיא לוד סקיל דומי
חדי הכריכות והפסקות
שפסלאו גמטס מערב
דריס אברא חסדין (להשקות)
מן בחורל פני מעור
הדתישין שפא יפסק
וכראו למלאות בדלי איה
האגס אמת גרותה
עליהן מותר. אמר רב
שי אגסיש שפא רבי
אוחה שני שותה אמוהו
אמת גמטס שריני. אמר
קטמא דין דמשכח איה
אמת גמטס ואחיה ליה
די חייס לפסדא. מומר
אברא אז לא שותה
יומא שני לחור וזמא חת
יומא שני רבנן בריכה
שפוטס מתי דמור תתפצו
ותתקפצו בחוריה להשקות
[שני] שותיה אחרא. תנינן
המחצנין שפדא.